

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: BESVÆRGELSEN

Citation: Aarestrup, Emil: "BESVÆRGELSEN", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare02val-shoot-workid63006.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

BESVÆRGELSEN

I

Jeg hørte det med Gysen:
Du var en Hex - fortjente
For dine Hexekonster,
At du paa Baalet brændte.

II

Musikkens søde Tummel,
Din Stemmes Klang og Fylde -
En Røst som tusind Aanders -
Hvem kunde du det skyldte -

III

Dit Blik, saa sort, som Natten
Som Dagen hedt - hvem anden
Dit Ansigt, næsten afgjort
Guddommeligt - end Fanden?

IV

Det var beviist, desværre:
Hvordan Du i dit Kammer
Har Aanderne besvoret
Eensom, ved Lampens Flammer.

V

Fra Nakken faldt vellystig

Fletningen ned, som Snogen;
Din Kind var hvid; foran dig
Opslaaet hviiilte Bogen.

87

VI

Du støttede din Pande
Mørkt grublende til Armen
Du vendte langsomt Bladet
Og løste op for Barmen

VII

Hvad var din gamle Tante,
Som nikked, ud paa Natten
I Lænestolens Puder,
Andet, end Marekatten?

VIII

Hun rakte sig og strakte,
Hun gabed høit - forvoven
Kjærtetegned du Uhyret -
Begav sig til Alkoven.

IX

Du snoete om din Finger
Krøllernes Ring - I Speilet
Faldt dine Blik - o Intet
I Trylleriet feiled!

X

Nu kommer dog det Værste!
Du læste høit af Bogen -
Du stirred hen i Luften,
Som om du ventede nogen.

XI

En Ugle skreg i Haven,
Et Glam af Hunden hørtes -
88 Og i den mørke Baggrund
Dørteppets Folder rørtes.

XII

Paa Væggens Blomsttapeter
En Skygge saaes - af Aanden,
Du havde kaldet, Skyggen
Var virkelig forhaanden.

XIII

Du tegned dine Kredse,
Du dine Arme strakte;
Du læste dine Formler
Som Geisten skulde agte.

XIV

Men Aanden var balstyrig -
Den trodsed Formularen -
Man kunde see paa Skyggen,
Bestandig voxte Faren.

XV

Den greb dig, Ulyksalige,
Om Livet i sin Vildhed -
Dog intet Angstraab hørtes
I Nattens dybe Stilhed.

XVI

Men det blev mørkt - Bælgmørke
Og Midnatsklokken dirred -
Forgjæves fra sin Rude
Gjenboens Datter stirred.

89

XVII

Først Klokken fire saae hun,
Da Taagerne sig hæved,
En Skikkelse, en rædsom,
Som fra din Tærskel svæved.